

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Ἀπόστικα Ἦχος πλ. δ'

Λιχνευσάμενοι, τὴν πρώτην ὑπέστημεν γύμνωσιν, ἠπτηθέντες τῆς πικρᾶς γεύσεως, καὶ τοῦ Θεοῦ ἐξόριστοι γεγόναμεν, ἀλλ' ἐπανάγωμεν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἐκκαθάρωμεν πρὸς ἃς ὁ πόλεμος, ἐπεισόδιον τὴν νηστείαν ποιούμενοι, ἐλπίδι χάριτος, τὰς καρδίας βεβαιούμενοι, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες, καὶ βρωθήσεται ἡμῖν ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ φωτοφόρῳ νυκτὶ τῆς ἐγέρσεως, τὸ ὑπὲρ ἡμῶν ἀχθὲν σφάγιον, τὸ τοῖς Μαθηταῖς κοινωθήσαν, ἐν ἑσπέρα τοῦ μυστηρίου, καὶ σκότους λύον τὴν ἀγνωσίαν, ἐν τῷ φωτὶ τῆς αὐτοῦ Ἀναστάσεως. (Δίς)

Μαρτυρικὸν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε, καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡᾷ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΠΡΩΪ ΕΝ Τῷ ΟΡΘῶ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἠνέωκται τῆς θείας, μετανοίας τὰ πρόθυρα, προσέλθωμεν προθύμως, ἀγνισθέντες τὰ σώματα, βρωμάτων, καὶ παθῶν τὴν ἀποχὴν, ποιοῦντες ὡς ὑπήκοοι Χριστοῦ, τοῦ καλέσαντος τὸν κόσμον, εἰς βασιλείαν τὴν ἐπουράνιον, δεκάτας τοῦ παντὸς ἑνιαυτοῦ, προσφέροντες τῷ πάντων Βασιλεῖ, ὅπως καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, πόθῳ κατίδωμεν. (Δίς)

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία σαρκωθέντα Θεότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ, καὶ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

ᾠδὴ α' Ἦχος α' ᾠδὴν ἐπινίκιον ᾄσωμεν ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Φαιδρὰ προεόρτια, τῆς ἐγκρατείας, λαμπρὰ τὰ προοίμια τῆς νηστείας σήμερον· διὸ συνδράμωμεν, ἐν πεπιοθήσει ἀδελφοί, καὶ προθυμίᾳ πολλῇ.

Ἄδᾳμ τὸν προπάτορα, τῇ παραβάσει, ζηλώσας ἐκβέβλημαι, τῆς τρυφῆς ὁ ἄθλιος· διὸ προσπίπτω σοι· ἐν μετανοίᾳ καὶ κλαυθμῷ, Κύριε σῶσόν με.

Ἀρχὴ κατανύξεως, καὶ μετανοίας, κακῶν ἀλλοτριώσις, καὶ παθῶν ἐγκράτεια· διὸ σπουδάσωμεν, ἀποκοπῆν τῶν πονηρῶν, ἔργων ποιήσασθαι.

Θεοτοκίον

Νυκτὶ παραπτώσεων, ἡμαυρωμένος, πρὸς σὲ τὴν κηύσασαν, τοῖς ἐν σκότει Ἥλιον, δικαιοσύνης

Χριστόν, νῦν καταφεύγω ἐκτενώς, Δέσποινα σῶσόν με.

Ἔτερον Τριῶδιον

Εἰρμός ὁ αὐτός

Ἰδοὺ προηνέωκται, τῆς μετανοίας, ἡ θύρα φιλόθεοι, δεῦτε οὖν σπουδάσωμεν, τοῦ εἰσελθεῖν δι' αὐτῆς, πρὶν κλείσῃ ταύτην ὁ Χριστός, ὡς ἀναξίους ἡμῖν.

Τὸ ἔαρ μηνύουσα, ἤγγικεν αὕτη, ἡ νῦν προκαθάριστος, Ἑβδομάς ἢ πάνσεπτος, τῶν ἱερῶν Νηστειῶν, τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς, πάντων φωτίζουσα.

Δόξα...

Ἀσύγχυτε, ἄκτιστε, Τριάς ἁγία, μονὰς υπεράγαθε, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ συγγενές, τοὺς προσκυνουντάς σε πιστῶς, ἀεὶ περισώζε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Νενίκηνται πάνταγνε, ἐν σοὶ οἱ ὄροι, Παρθένε τῆς φύσεως· μένεις γὰρ τέξασα, ἄνευ ἀνδρὸς τὸν Θεόν, ὡς πρὸ τοῦ τόκου σεμνή, πάλιν ἀπήμαντος.

Ὁ Εἰρμός ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Ῥδὴν ἐπινίκιον, ᾄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδόξασται».

Ῥδὴ ἡ'

Ὅν φρίπτουσιν Ἄγγελοι ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Τὸν βίον μου ἅπαντα, ἀσώτως δαπανῶν, πολίταις ἐδούλευσα, πικροῖς καὶ πονηροῖς· ἀλλὰ με ποθοῦντα, πρὸς τοὺς σοὺς οἰκτιρμούς, νῦν ἐπαναστρέψαι, Χριστέ μὴ ὑπεριδῆς.

Ὁ τρόπος τοῦ βίου μου, αἰσchrὸς καὶ χαλεπός, τὸ ἔλεος ἄμετρον, φιλόανθρωπε Σωτήρ, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, μετανοίας καιρόν, δίδου μοι αἰτοῦντι, καὶ πόθῳ σε ὑμνοῦντι.

Τοῦ Κάιν τὴν δύστηνον, ἐπόθησα ζωὴν, τοῦ νοῦ τὸ ἀξίωμα, νεκρώσας ἀληθῶς, καὶ τρέμω τὴν κρίσιν, εὐεργέτα τὴν σὴν, μὴ με κατακρίνης, σὺν τούτῳ εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, ἡ μόνη, πρὸς Θεόν, πιστῶν ἐνυπάρχουσα, βοήθεια στερρά, τοῦ σκότους με ῥύσαι, καὶ κολάσεως, τῆς ἀποκειμένης, τοῖς πονηρῶς βιοῦσιν.

Εἰρμός ἄλλος

Ἕμνον σοὶ προσφέρομεν ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Οὗτος ὁ καιρός ἐστὶ, τῆς μετανοίας· διὸ εὐφρόνως ἐναρξώμεθα, ἀδελφοὶ ἐκβοῶντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σήμερον τοῖς βρώμασιν, ἀποταχθέντες, σπεύσωμεν ἔργῳ, καὶ τῶν παισμάτων, τοῖς ἐπαξίως μετανοοῦσιν.

Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Δόξα σοὶ ἀόρατε Τριάς ἁγία, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἣν πιστῶς δοξάζομεν, σῶζε τοὺς δούλους σου, ἐκ πάσης βλάβης.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαίροις παμμακάριστε, ἀγνή Παρθένε, χαίρε Κυρίου δούλη, καὶ Μήτηρ, χαίρε σκέπη τοῦ κόσμου, Θεοτόκε εὐλογημένη, Μαρία ὀλόφωτε.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν...

Ὁ Εἰρμὸς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Ὕμνον σοι προσφέρομεν τῶν Ἀσωμάτων, ὡσπερ οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ὑμνοῦντες λέγομεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ῥδὴ θ'

Τὴν φωτοφόρον νεφέλην ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Εἰρηνικῇ καταστάσει, εἰλικρινεῖ διαθέσει, τὸν ἱερώτατον καιρὸν, τῆς ἁγίας Νηστείας, ὑποδεξώμεθα πιστοί, αἰτοῦντες τὴν ἄφεσιν, ὧν ἕκαστος ἐπλημμέλησεν, ὅπως τῆς ἐκείθεν, ἐπιτύχωμεν χαρᾶς.

Ἴδου καιρὸς μετανοίας, ἡ προεόρτιος αὕτη, τῶν Νηστειῶν εἰσαγωγή. Διανάστα ψυχὴ μου, τῷ εὐεργέτῃ καὶ Θεῷ, θερμῶς διαλλάγηθι, τῆς κρίσεως, ὅπως φύγῃς ἐκείνης τῆς δικαίας, καὶ φρικτῆς ὡς ἀληθῶς.

Τῶν Νηστειῶν τὰς εἰσόδους, καὶ τὰ προπύλαια πάντες, μὴ καθάρισωμεν κακῶς, ἀκρασίᾳ, καὶ μέθῃ, ἀλλ' ἐν ἀγνείᾳ λογισμῶν, προθύμως εἰσέλθωμεν, ληψόμενοι ἀφθαρσίας στεφάνους, καὶ τῶν πόνων, ἐπαξίως τοὺς καρπούς.

Θεοτοκίον

Ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, τὸν ἀγαθὸν μὴ ἐλλείπῃς, τὸν τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, ἐπιστάμενον μόνον, λοιμοῦ λιμοῦ τε, καὶ σεισμοῦ, καὶ πάσης κακώσεως, λυτρώσασθαι, τὴν τιμῶσάν σε πόλιν Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς τῶν γηγενῶν.

Εἰρμὸς ἄλλος

Σὲ τὴν ὀραθεῖσαν ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Εἰσήκται καιρὸς ψυχῇ μου, ὁ τῆς μετανοίας, μὴ ἀμέλει, πεινῶσι δίδου ἄρτον, προσεύχου τῷ Κυρίῳ, καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ ὥραν ἵνα σώσῃ σε.

Κρεῶν καὶ λοιπῶν βρωμάτων, ὡσπερ ἀποχὴν ἐποίησάμεθα, οὕτω καὶ πᾶσαν ἔχθραν, πρὸς τοὺς πλησίον ἅμα, πορνείαν τε καὶ ψευδός, καὶ πᾶν κακὸν ἐκφύγωμεν.

Δόξα...

Μίαν προσκυνῶ τῇ φύσει, ἄναρχον Θεότητα, τρισὶ δὲ προσώποις, δοξάζω τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν Τριάδι μονάδα, ἀμέριστον καὶ σύνθρονον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σὺ εἶ τῶν πιστῶν Παρθένε, καύχημα ἐλπίς καὶ προστασία, σὲ ὠδαῖς ἁσμάτων, δοξάζομεν ἀπαύστως, Θεοτόκε Μαρία, διάσωσον τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμὸς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Σὲ τὴν ὀραθεῖσαν πύλην, ὑπὸ Ἰεζεκιήλ τοῦ Προφήτου, ἐν ἧ οὐδεὶς διήλθεν, εἰμὴ ὁ Θεὸς μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Εἰς τὰ Ἀπόστικα τῶν Αἰνῶν.

Ἰδιόμελον Ἦχος γ'

Πάντα τὸν χρόνον, ἡ νηστεία ὠφέλιμός ἐστι, τοῖς αἵρουμένοις καὶ ποιοῦσιν αὐτήν· οὔτε γὰρ ἐπήρεια δαιμόνων, κατατολμᾷ τοῦ νηστεύοντος, ἀλλὰ καὶ οἱ φύλακες τῆς ζωῆς ἡμῶν Ἄγγελοι, φιλοπονώτερον παραμένουσι, τοῖς διὰ νηστείας ἡμῖν κεκαθαρμένοις.

Μαρτυρικὸν

Τῶν Ἁγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὅτι θέατρον γενόμενοι,

Ἄγγελοι καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον, παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀσπόρως συνέλαβες, ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ δοξολογοῦντες ἀνυμνοῦμέν σε· Χαίρε Παναγία Παρθένε.